

0709 – 9. juli

Alt det dere har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg. Mat 25: 40.

«Jeg var sulten, og dere gav meg mat. Jeg var tørst og dere gav meg drikke. Jeg var husvill, og dere åpnet hjemmet for meg. Jeg var naken, og dere kledde meg. Jeg var syk, og dere besøkte meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg» (Mat 25: 35–36).

Her, av disse gjerningene Kristus oppregner, kan vi lære en del om hvor omfattende kristen omsorg skal være. Vi merker at her roser Kristus en utadrettet omtanke. For han taler ikke bare om det gode hver enkelt av oss kan utrette innen sitt eget hus. Han sier: «Jeg var syk, og dere besøkte meg. Jeg var i fengsel, og dere kom til meg».

Da er det nokså underlig at det blant kristne mennesker kan være ulike meninger om et slikt spørsmål, om vi bør oppsøke nøden, eller bare skal vente til den står der og banker på døren vår.

På den ene side har vi dem som sterkt beklager at de er bundet til det kall de har i sitt eget hjem, og dermed ikke har mulighet for å delta i så mange gode og kristelige aktiviteter. Disse burde ha klart for seg at det er jo først og fremst i vårt eget hjem, blant våre nærmeste, vi skal gjøre de fleste gode gjerninger.

Så har vi dem som også vil gå for å være kristne, men rett og slett forkaster all vidtrekkende virksomhet, og bare vil innskrenke sin omsorg til deres aller nærmeste.

Men hvis vi ikke i all hemmelighet er mest opptatt med å forsvare vår egen makelighet, men virkelig vil se sannheten, blir vi nok tilstrekkelig overbevist når vi stanser ved disse ordene av Kristus: «Jeg var syk og i fengsel, og dere besøkte meg», og av det allmengyldige kjærlighetsbudet: «Du skal elske din neste som deg selv».

Dette levner ingen tvil om at hver eneste kristen, så langt hver enkelt har anledning og midler, bør ha omsorg for alle mennesker. Ikke bare de som hører til hans eget hus, familie og venner, – «gjør ikke til og med tollerne det samme» –, men også dem som er utenfor.

Også på Kristi tid var der en mann som ville forsøke å omgå Jesu kjærlighetsbud om vårt forhold til vår neste. Han svarte Jesus. «Men hvem er da vår neste?» Da fortalte Jesus lignelsen om den barmhjertige samaritan, der han viser at selv der hvor avstanden er så stor som mellom jøder og samaritaner, skal vi tjene menneskene.

Legg derfor merke til at de gjerningene som er gode og velbehagelige for Gud, gjør du når du først og fremst ved troen lever i fortrolig samfunn og vennskap med din Frelser. Og så i tålmod og trofasthet først gjør ditt beste i det du er kalt til i ditt eget hjem. Enten du er en som skal styre; en far, eller mor. Eller du er en som skal lyde, som barn eller arbeidstaker.

I enhver stilling vi får i livet, i hjem eller på annen arbeidsplass, ligger det ferdig mange gode gjerninger vi kan gjøre, som ofte krever at vi har stort tålmod og overgir kjødet til døden. Kan du trofast holde ut i dette, så er det alt sammen velbehagelig for Gud. For det er han som selv har befalt det, og lagt alt sammen ferdig.

Men kan du så i tillegg tjene dem som er utenfor ditt hjem eller arbeid, i åndelige eller legemlige behov; sjuke og fattige, ulykkelige og sorgfulle, – så ser du her at en dag skal Kristus fremheve disse gjerningene med slike ord. «Jeg var syk, og dere besøkte meg, jeg satt i fengsel, og dere kom til meg».

Kort sagt: «En kristens gjerninger har ikke noe navn» sier Luther. D. v. s. at en kristen «spesialiserer» seg ikke bare på bestemte gjerninger, som hyklerne, som bare selv valgte seg ut visse gjerninger. Og ut over det fikk en ikke noe som helst godt ut av dem.

Men en kristen har kjærlighet, og «kjærligheten tvinger ham» til å gjøre gode gjerninger, etter Kristi ord om at «Alt dere vil menneskene skal gjøre mot dere, det skal også dere gjøre mot dem».

Hvis vi da eier den store nåde det er å leve i samfunn og vennskap med Gud, under en evig og konstant forlatelse. – For det har vi fordi Gud aldri forkaster Mellommannen, sin elskede Sønn –. Når så i tillegg Kristus ser på våre fattige gjerninger med så stort velbehag at han vil si: «Dere har gjort det mot meg!» – Hvor herlig er det ikke da, i stort og smått, å se på ham og si med seg selv:

For Frelserens skyld vil jeg gi dette fattige mennesket et klesplagg. Eller: For Frelserens skyld vil jeg gi et livgivende ord til dette mennesket som synes så fremmed for det evige liv. For Frelserens skyld vil jeg nå ha tålmod med dette prøvelsens menneske, og møte ham med et vennlig ansikt og et godt ord. For Frelserens skyld vil jeg gjøre meg det umak å besøke den eller det stakkars mennesket o. s. v.

Når jeg har troens trøst og kjærlighet i hjertet, er alt dette bare en lyst. Og ennå burde vi bare føle at vi ikke har fått gjort noe. Slik at når Herren omtaler hva vi har gjort mot ham, vil vi bare svare: Når var vi så heldige at vi fikk tjene deg? Men da vil han bare slå fast: «Sannelig, alt det dere har gjort mot en av disse mine minste brødre, det har dere gjort mot meg».